

L'agonia d'Unió Valenciana

El pacte signat pel PP i UV per donar entrada a aquest darrer partit en el govern de la Diputació de València, signat el passat dimarts 22, pot ser el primer pas de l'absorció dels regionalistes dins del partit de Zaplana. L'acord, però, ha creat moltes reticències entre una minvada militància que assisteix desorientada a la lenta agonía final d'un partit en altres temps totpoderós.

El president d'Unió Valenciana, Josep Maria Chiquillo, i el darrer candidat d'aquest partit a la presidència de la Generalitat Valenciana, Valero Eustaquio, escenificaven el passat dimarts, 22 de juliol, juntament amb el president provincial del PP, Serafín Castellano, i el president de la Diputació de València, Fernando Giner, el pacte d'aquests dos partits a la corporació provincial, un acord sorprenent que pot ser l'abraçada de l'ós dels populars sobre el partit regionalista, una formació en altres temps poderosa i avui en situació de liquidació per enderrocament.

La crisi sense remei d'Unió Valenciana, tradicional abanderada de l'anticatalanisme i del secessionisme lingüístic al País Valencià, començava la nit de les eleccions de juny del 1999. Quan ningú no s'ho esperava, es va quedar per sota de la barrera del 5% dels vots necessaris per entrar a les Corts valencianes (va obtenir el 4,8% dels sufragis), i, per tant, sense representació parlamentària després de quatre anys al Govern valencià. El PP, que manava en coalició amb els regionalistes des del 1995, havia començat un any abans una operació d'acorrallament, dissenyada per Rafael Blasco, mitjançant la qual va fomentar el transfuguisme de multitud de càrrecs públics d'UV: i es va apropiat d'alguns dels seus símbols, com ara del desaparegut líder històric dels regionalistes, Vicent González Lizondo. Aquesta maniobra va acabar deixant sense representació parlamentària UV.

El primer efecte de la desfeta va ser la dimissió del que era cap de llista i president d'aquest partit, Hèctor Villalba, el qual havia iniciat un procés de tímida moderació i centrament del discurs

d'aquesta força política. El seu successor, Josep Maria Chiquillo, va emprendre el camí de tornada a les essències cavernícoles, amb la recuperació del discurs anticatalanista i secessionista.

El final d'Unió Valenciana ja es va començar a escriure, no obstant això, el passat 25 de maig, amb una monumental patacada electoral. UV va obtenir el 2,7% dels sufragis, i va fracassar, fins i tot, en l'únic repte que s'havia marcat per a aquestes eleccions, la seua tornada a l'Ajuntament de València.

L'opció presa pel petit nucli que duu les regnes d'UV: (comandat per Josep Maria Chiquillo i Valero Eustaquio) –decidida a esquenes dels òrgans de direcció del partit– ha estat la d'un sorprenent pacte de govern amb el PP a la Diputació de València que pot acabar amb l'absorció dels valencianistes per la formació encapçalada per Eduardo Zaplana. Aquesta decisió, sens dubte, ha sorprès els membres de l'executiva, que no havien estat informats sobre aquest acord, però sobretot ha sorprès també una militància cada vegada més minvada i tremendament desorientada que ha vist com d'un missatge d'atac constant al PP s'ha passat a un pacte que pot acabar amb la desaparició del partit.

Chiquillo, un home cada vegada més qüestionat dins d'Unió Valenciana pel seu estil de comandament extremadament personalista, no descartava res el dia de la presentació del pacte que donava entrada al seu únic diputat provincial, Valero Eustaquio, dins del govern de la Diputació, controlat amb majoria absoluta pel PP. "El que passe l'any que ve, el temps ho dirà", explicava Chiquillo en ser preguntat sobre un possible pacte amb el PP en les eleccions estatals

Josep Maria Chiquillo, president d'Unió Valenciana, és cada vegada més qüestionat dins del seu mateix partit.

Chimo Lanuza, que ha viscut una soterrada pugna personal amb Chiquillo els darrers quatre anys, s'ha erigit en l'estendard de l'oposició interna més radicalitzada

del 2004. Fonts del partit consultades per aquest setmanari creuen que la intenció de Chiquillo és permetre que el PP absorbesca el que queda d'Unió Valenciana.

L'oposició dins del partit és, però, cada vegada més gran, i pot desembocar en la defenestració de Josep Maria Chiquillo en l'assemblea que se celebrarà el mes d'octubre o de novembre vinent. Al partit, hi ha malestar perquè l'últim pacte que va fer Unió Valenciana amb un PP amb majoria absoluta, l'any 1995 a l'Ajuntament de València, va acabar amb la desaparició dels regionalistes del consistori, i també perquè, segons alguns representants del partit, Chiquillo vol, de totes totes, assegurar-se un lloc de treball que en aquests moments tan sols pot garantir-li el PP. Hi ha també el descontentament entre els sectors més radicalitzats del partit, comandats per l'exdirector de l'IVAJ, Chimo Lanuza, perquè el diputat provincial, Valero Eustaquio, ha anunciat que acceptarà les normes dictades per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Lanuza, que ha mantingut un duríssim enfrontament personal soterrat amb Josep Maria Chiquillo dins del partit durant els darrers quatre anys, s'ha erigit en l'estendard de l'oposició interna a l'actual president. Si Lanuza aconseguir

ra de catalitzar el descontentament amb Chiquillo i batre'l en la pròxima assemblea, escoraria el partit cap a una exacerbació del radicalisme lingüístic i social.

L'oposició a Chiquillo creix dins del partit en altres sectors. El seu eurodiputat, Enrique Monsonís, anunciava el passat dimecres 23 que ha destituït Chiquillo com a assessor seu després del pacte amb el PP. El president del partit es queda d'aquesta manera sense sou. La intenció de Monsonís és continuar el projecte d'Unió Valenciana però amb les sigles Unió de Centre Liberal o altres de semblants.

Qui encara no ha mogut fitxa és un home que d'alguna manera representa una obertura contrària a l'integrisme de Lanuza, l'expresident Héctor Villalba, també enfrontat amb Josep Maria Chiquillo.

Un altre dels pesos pesants del partit, Enric Ramon, alcalde d'Almàssera, també és contrari al pacte signat per Chiquillo i partidari de continuar el projecte autònom d'Unió Valenciana. Després de les eleccions, Ramon va arribar a insinuar que era necessari començar a estudiar la possibilitat d'aproximar-se al Bloc Nacionalista Valencià, una opció que ara com ara està descartada més enllà de la fuga d'uns pocs col·lectius

locals que poden acabar dins de la disciplina del Bloc. Pere Mayor s'ha afeinyat a anunciar que el seu partit té les portes obertes per a tots els militants d'Unió Valenciana que desitgen afegir-se al projecte dels nacionalistes. Una coalició entre les dues formacions sembla, però, impossible. Aquest setmanari ha sabut que en una enquesta interna d'Unió Valenciana en la qual es preguntava vetlladament per la possibilitat de confluïr amb el Bloc, algunes comarques van apostar majoritàriament per un acostament, mentre que unes altres es van mostrar radicalment contràries.

La sensació dins del partit és d'absoluta confusió. La decreixent militància asisteix desorientada a una agonia que pot acabar amb diversos escenaris: un d'aquests seria l'absorció d'Unió Valenciana dins del PP, un altre podria ser la derrota de Chiquillo, el qual podria saltar al PP amb alguns pocs càrrecs més, i deixar un partit encara més afeblit. Però podria ser que UV s'acostara al PP i que sorgira un altre partit que intentara fer-se amb les restes ideològiques del seu naufragi. L'única cosa certa és l'evidència que l'anticatalanisme, abans totpoderós, viu la seua definitiva agonia com a projecte polític.

Miquel Calvet